

Klímavédelem helyett ökológiai megtérés

A szélmalomharc nem szolgálja a Föld élővilágának megóvását

JÁROSI MÁRTON–HÉJJAS ISTVÁN

Ferenc pápa új enciklikájából idéztük írásunk címében a találó „ökológiai megtérés” kifejezést, amely tömör összefoglalása a kialakult siralmas ökológiai helyzetből való menekülésnek.

A ciklikusan ismétlődő éghajlatváltozások oka túlnyomórészt természetes eredetű, azt az emberi tevékenység alig képes befolyásolni. Az viszont kétségtelen, hogy az emberiség a katasztrófa felé halad, amely pusztulással fenyegeti. Az igazi kockázat nem a klímaváltozás, nem a szén-dioxid-kibocsátás, nem az atomenergia. Az igazi kockázat a technokráciára építő, globalizálódó emberiség morális hanyatlása: az, hogy az emberek a boldogságot kizárólag a termeléssel, a fogyasztással és a GDP korlátlan növekedésével azonosítják. Az úgynevezett modern társadalom a fogyasztáson alapuló növekedésre épül, és nem a tényleges szükségletek kielégítésére. Az igényeket egyre inkább a globális gazdaság termeli, amely megmondja az embereknek, mire van szükségük. S miközben az igények kielégítéséről beszélnek, az ellátási egyenlőtlenségek egy-egy országon belül, de világméreteken is az egekbe kiáltanak. „Egyetlen és összetett társadalmi-környezeti válságról van szó.” Ez az alapvető oka a napjainkban kibontakozó újkori népvándorlásnak is.

A növekedés határaitra vonatkozó szakmai felismerések megerősítették az emberiség lelkiismeretére apelláló környezetvédő mozgalmakat. Sajnálatos, hogy ezek a nemes törekvések is a globális hatalmi manipuláció áldozataivá váltak. A környezetért jóhiszeműen aggódó állampolgárok szimpátiáját – a zöld-, civil szervezetek közreműködésével és a média hathatós támogatásával – irreális, a közösség életét kedvezőtlenül befolyásoló (energia)politika szolgálatába állították. A környezetvédelem és a „**zöldenergia**” a média-energiapolitizálás fő témájává lett. A zöldek politikaformáló tényezőkké váltak Európában és hazánkban is; a globalizmus ezt is saját szolgálatába állította.

A földi erőforrások kimerülése, a Föld életének tönkretétele a tömegek számára közvetlenül nem vagy csak nehezen érzékelhető. A klíma és annak állandó változása viszont minden embert közvetlenül, folyamatosan érint. Ebből a politikai megfontolásból egyszerűsítették a környezetvédelmet a klímavédelemre, a klímavédelmet pedig az üvegházhatás csökkentésével azonosították. Így vált a szén-dioxid-kibocsátás az első számú közellenségé. Sebeők János írja: „Fenntartható fejlődés, **megújuló energia** és klímavédelem. E három szó tartja lelki terror alatt az egész világot.” Ha a szén-dioxid tényleg káros, akkor olyan erőműveket kell építeni, amelyek képesek nagy mennyiségű energiát termelni úgy, hogy közben nem bocsátanak ki szén-dioxidot. Két ilyen tulajdonságú erőműtípus létezik: az **atomerőmű** és a vízerőmű. A zöldmozgalmak igazi arcát mutatja, hogy éppen ezek betiltásáért küzdenek.

A hivatalosan elfogadott klímamodell szerint a Föld légköre úgy működik, mint egyfajta télikabát, amely védi a bolygó felszínét a világűr fagyos hidegétől. Működési elve az, hogy az atmoszféra a napsugárzást átengedi, a talajszintről kiáradó hősugárzás jelentős részét azonban csapdába ejti, és visszasugározza a felszínre. Ez a jelenség az üvegházhatás, amely ha felerősödik, a hőmérséklet veszélyesen megnövekedhet. A jelenlegi melegedést pedig annak tulajdonítják, hogy túl sok szén-dioxidot bocsátunk a levegőbe.

Egyre több „klímaszkeptikus” tudós vonja kétségbe a klímaváltozás és a szén-dioxid-kibocsátás közötti kapcsolatot. Közéjük tartozik a világhírű magyar légkörfizikus, Miskolczi Ferenc, aki a NASA munkatársaként évtizedeken át elemezte a klímaváltozás folyamatát.

Kutatási eredményeiből kitűnt, hogy az 1948–2007 közötti hat évtized során észrevehetően növekedett ugyan a levegő szén-dioxid-tartalma és az átlagos felszíni hőmérséklet is, ám közben az üvegházhatás nem növekedett, hanem kifejezetten csökkent. Ennek magyarázata az, hogy a klímaszabályozásban az üvegházhatás mértéke csupán az egyik tényező, és abban sem a szén-dioxid játssza a döntő szerepet, hanem a víz, amelynek a gőze sokkal hatékonyabb üvegházgáz, mint a szén-dioxid, felhőképződés révén pedig jelentős árnyékoló hatást fejt ki, és ezzel mérsékeli a melegedést.

Éghajlatváltozás kétségtelenül van, hiszen ez bolygónk életének természetes tulajdonsága. Tíz-tizenkétezer évvel ezelőtt fejeződött be a legutóbbi jégkorszak, és azóta a felszíni hőmérséklet – kisebb-nagyobb ingadozásokkal, visszaesésekkel – emelkedő tendenciát mutat; a korábbi jégkorszakok tapasztalatai alapján a melegedés még legalább 30-40 ezer évig folytatódni fog. Ha így mennek tovább a dolgok, tönkre fogjuk tenni azokat a környezeti feltételeket, amelyek az emberi életet lehetővé teszik a Földön. Ez azonban a Föld szempontjából nem jelentene pusztulást, hiszen „távozásunk” után a bioszféra előbb-utóbb regenerálódik, és a bolygó folytatja több milliárd éves pályafutását, mintha nem történt volna itt semmi különös. Számunkra azonban ez a lehetőség katasztrófa, ezért mindent meg kell tenni a földi életre kedvezőtlen folyamatok megfékezéséért.

Az ember felelőssége, hogy „művelje és őrizze” a világ kertjét. Az éghajlatváltozás elleni reménytelen szélmalomharc helyett a rendelkezésre álló erőforrásokat inkább a művelésre és az őrzésre, az alkalmazkodásra kellene fordítani. Hazai példa erre az ország területének tizedrészét kitevő, milliós lakosságú Duna–Tisza közti homokhátság, amely évszázadok óta küzd vízhiánnyal, elsivatagosodással, a szélvájta homokbuckák vándorlásával, amelyek miatt a szél által elhordott futóhomok szinte mindent maga alá temet. A homokhátságot az ENSZ Élelmezésügyi és Mezőgazdasági Szervezete (FAO) is félsivatagi területnek nyilvánította, és az EU felmérése szerint ez a vidék lehet a klímaváltozás egyik első áldozata. Az utóbbi évszázadban a homokhátságon a talajvízszint jelentősen süllyedt, átlag öt-hat méter mértékben, de néhol a süllyedés meghaladja a tíz métert. A helyzet rohamosan romlik. Erre utal, hogy pár évtizeddel ezelőtt még csaknem ezer olyan kisebb-nagyobb tó volt ezen a vidéken, amelynek vízfelülete meghaladta a fél hektárt, míg mára ezek száma néhány tucatra esett vissza. Ha nem történik semmi, harminc-negyven éven belül fel kell adni ezt a területet, és a lakosságot át kell telepíteni az ország más részeibe.

Miközben a természettudományokra alapozó úgynevezett technikai fejlődés szinte beláthatatlan, a média segítségével manipulált, kiszolgáltatott tömegek egyre inkább a mesterségesen kialakított és fenntartott modern tudatlanság állapotában vannak. Az ismeretek hiányából származó félelem a modern hatalomgyakorlás fontos kellékévé vált. A fogyasztói társadalomban a természettudományos analfabetizmus állapotában élő ember meg van győződve a média által közvetített „tudomány” mindenhatóságáról, többek között arról, hogy képesek vagyunk módosítani még az éghajlatot is. Pedig tudomásul kellene venni, hogy mi, emberek csupán jelentéktelen porszemek vagyunk a hatalmas univerzumban, amelynek a törvényeit nem tudjuk megváltoztatni. Sajnos a politikai indíttatású „zöld”-propagandának és -mozgalmaknak az egyébként jó szándékú, azonban szakmai kérdésekben járatlan politikusok is gyakran bedőlnek, és pártfogásukba vesznek tudománytalan, a közösségi vagy a nemzeti érdekekkel ellentétes nézeteket.

Az élet védelmének, az emberlét megóvásának egyetlen lehetősége az ökológiai megtérés, a visszafordulás. „Vissza kell utasítanunk, hogy abból a tényből, hogy Isten képére lettünk teremtvé, és abból a küldetésből, hogy hajtsuk uralmunk alá a földet, le lehetne vonni egy abszolút uralmat a többi teremtmény felett” – áll az enciklikában. A Római Klub ajánlásával egyezően a pápai körlevél is az igazmondást és a szeretetközösséget jelöli meg a földi élet megmentése egyedüli lehetőségének: „a világegyetem minden lénye,

láthatatlan kapcsolatban egyesülünk és egyfajta egyetemes családot képezünk, [...] amely szent, szeretettel teljes és alázatos tiszteletre ösztökél bennünket.”

Akár filozófiai, akár hitbeli megfontolásból, de úgy kell élnünk, hogy az egész világért felelősek vagyunk. Ugyanakkor nem lenne szabad a világ ökológiai kérdéseit aktuálpolitikai szempontokkal elegyítve a globalitás szolgálatába állítani, ahogy ez ma történik, hiszen nem lehet sem az egyénen, sem a nemzeti közösségeken számon kérni a világproblémák megoldását. Az a tisztességes, ha az egyének és a nemzetek az erőforrásaikkal arányosan segítik a jó irányú változásokat. Ennek kellene érvényesülnie a népek és nemzetek együttműködésében.

A földi lét alapkérdése, hogy van-e esélye egy más értékrendű világ felépítésének. A pápai körlevél bizakodó: „Az emberi lény még képes arra, hogy pozitív módon lépjen közbe.”

A szerzők energiapolitikai szakértők

A Vélemény oldalon megjelent írások nem okvetlenül tükrözik a szerkesztőség álláspontját.

KA: Az iparosítás ökológiai katasztrófát okozott. Vajon a globális felmelegedésért is mi vagyunk a felelősek?

<http://sajto.medianezo.hu:80/projekt/1302/ujsagcikk/3479859>

[DOC](#) | [PDF](#)

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)